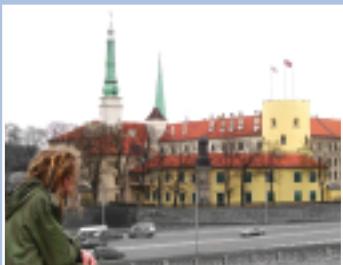

universitātes avīze

15 numurs
Otrdiena, 18. maijs

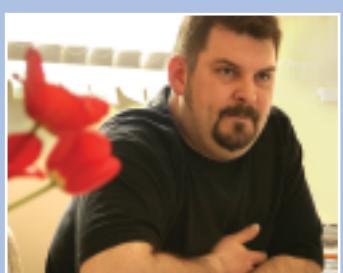
Notiek Latvijas Juristu biedrības Studentu sekcijas 2. konference – 3. lpp.

Dziļas nakts stundās viņš ar melniem ēngeljiem jauc Rīgas piļu stilus – 7. lpp.

Ar stopiem uz pasaules hokeja čempionātu Čehijā – 9. lpp.

Ir Eirovīzija, un ir Deivids Silvians... – 10.-11. lpp.

Kailumā ir patiesība...

Saruna ar kādreizējo LU Bioloģijas fakultātes studenti, rakstnieci Daci Rukšāni

GITA LIEPIŅA,
"Universitātes Avīze"

"Esi tu pats! Godīgs pret sevi. Nemēģini no sevis taisīt kaut ko tādu, kas tu neesi, jo pēc tam to nojaukt būs vēl daudz grūtāk. Izliekoties par kaut ko, kas tu patiesībā neesi, tu automātiski iepinies attiecībās, kuras tev neder. Attiecībās, kas ir veidotas uz citu priekšstatu par tevi. Agri vai vēlu šadas attiecības novēd pie absolūta kraha, jo, kad šis priekšstats grūst, tam apakšā ir pavisam cits cilvēks. Baigi grūti ir būt pašam! Jā, citi varbūt tevi nesaprātīs, taču tie, kas pieņems, būs tavi īstie. Un tikai viņos ir lidojums. Viss pārējais ir pārvietošanās alumīnija konstrukcijās. Kailumā ir patiesība..."

Kāpēc savulaik izvēlējāties studētieši bioloģiju, nevis, piemēram, žurnālistiku?

Sapnis, studējot biologos, toreiz bija tāds – vazāšos pa mežiem, skatišos uz putniem un piedališos kaut kādās ekspedīcijās. Nu, kā jau lielai dalai meiteņu, kas iestājas Bioloģijas fakultātē. Stajoties biologos, paralēli stājos arī žurnālistos. Pāris reizes biju kaut ko

uzrakstījuši, jo tēvs man regulāri teica, lai es rakstu. Man bija daudz-maz normāli sacerējumi. Izturēju radošo konkursu žurnālistos, bet pāsniedzējs Ābrams Kleckins man toreiz

teica, pielauju, ka tā viņš ir teicis daudzām meitenēm: "Labak mācies kaut ko nopietnu, lai tev būtu par ko

Plektā lapa ►

"Nestāvi stundām ilgi pie spoguļa un nekārto savu seju, bet sakārto savu mugurkaulu, un tad tava seja sakārtosies pati..."

Elpu aizraujoši eksperimenti

Šonedēļ Universitātē sākas gadskārtējās "Ķīmiķu dienas"

ANDRIS RUĀS,
LU Ķīmijas fakultātes students

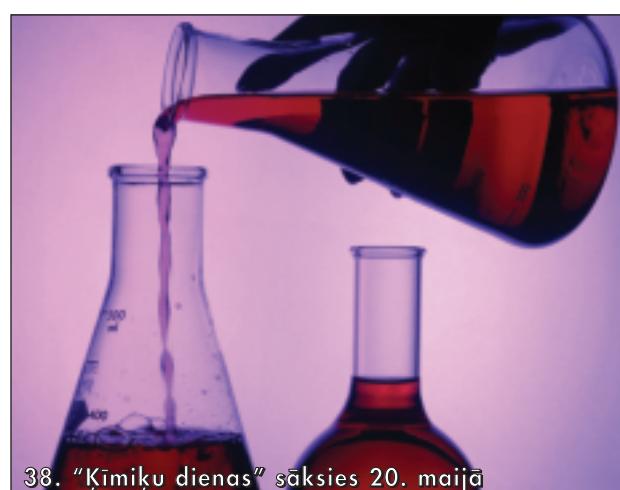
Trakais pavasarīs turpinās, hokeja kaislības nedaudz pierimušas un straujiem soļiem tuvojas gadskārtējās "Ķīmiķu dienas", nu jau 38. pēc kārtas. Jums ir lieliska iespēja iepazīt Ķīmijas fakultātes vēsturi, tradīcijas un daudz ko citu par šo skaisto zinātni un tās studētu atpūtu. Viss sāksies 20. maijā, ceturtdienā un ilgs līdz pat svētdienai. Tas ir īsts maratons tikai izturīgākajiem un jautrākajiem studentiem, un arī Tu vari būt starp tiem!

Vispirms notiks zinātnisko darbu konkurss, kur, protams, visi varēs uzziņāt kaut ko jaunu. Vakarpusē ķīmīku dienas tiks svinīgi atklātas mūsu pašu fakultātes aktu zālē, un šis pasākums turpināsies līdz pat rītam. Tajā varēs uzziņāt jauno "Zelta Ķīmīku" titula ieguvēju, būs dažādi konkursi, atrakcijas un, protams, dejas.

Piektdienā būs atklātā stunda – dažādi ķīmijas paraugdemonstrējumi, kuros aktīvu dalību nems fakultātes vadošie spēki – īstie studenti un

pasniedzēji. Nu vienkārši elpu aizraujoši skati un eksperimenti!

Ja vēl neesi izdomājis piedalīties, tad sestdien sekos visa pasākuma nagla – visi uz Koknesi! Atpūta zaļumos, dažādas sporta spēles, projām konkursi ar interesantām balvām. Kas var būt labāks par tusiņu brivā dabā? Vakara noslēgumā ugunskurs, uguņošana, alus, desīnas

38. "Ķīmiķu dienas" sāksies 20. maijā

un jebkas cits, ko katrs būs paņemis līdzi, un atkal baļļuks līdz pat rītam izturīgākajiem!

Laipni aicināti visi esošie un bijušie Ķīmijas fakultātes studenti un mācību spēki, protams, arī citu fakultāšu studenti. Nāc, apskaties un piedalies!

Latvijas Juristu biedrības Studentu sekcijas 2. konference

INESE APSE,
LU Preses centrs

19. un 20. maijā Latvijas Universitātē notiek Latvijas Juristu biedrības Studentu sekcijas 2. konference, uz kopā sanākšanu atkal aicinot ne vien topošos un esošos juristus, bet arī visus pārējos, kam nav vienaldzīgas jurisprudences kārtības.

Konferences mērķis ir aktuālo juridisko jautājumu apspriešana un izvērtēšana, lai veicinātu tiesibu zinātnu studentu profesionālo izaugsmei un sekmētu juridiskās profesijas pārstāvju viedokļu apmaiņu.

Konferences svinīgajā atlāšanā 19. maijā plkst. 18 Mazajā aulā, Raiņa bulvārī 19, piedalīsies Latvijas Republikas Tieslietu ministre Vineta Muižniece, Latvijas Juristu (LJB) biedrības pre-

Gadskārtējā JF studentu tilkšanās ar fakultātes vadību

zidents Aivars Borovkovs un LJB prezidijs pārstāvji.

Konferences pirmā diena – 19. maijs būs veltīta tēmai "Satversmes tiesa Latvijā un Eiropā". Satversmes tiesas priekšsēdētājs Aivars Endziņš, Juridiskās fakultātes pasniegējs Juris Gromovs, lektore Anita Rodina, Satversmes tiesas tiesnesis Gunārs Kūtris, zvērināts advokāts Lauris Liepa, zvērināts advokāts Gvido Zemribo u.c. Latvijas konstitucionālo tiesu apskatis no da-

žādiem aspektiem – sākot ar vēsturi, procesu, aktualitātēm, neapšaubāmi interesanto Eiropas Savienības aspektu un beižot ar likumdošanas vērtēšanu atbilstoši Satversmei.

Otrā diena – 20. maijs būs veltīta aktuālajam augstākās izglītības jomā, notiks diskusijas par augstākās izglītības kvalitāti un tās novērtējumu, augstskolu akreditāciju, stipendijām, bezdarbnieku pa-balstiem studentiem un daudziem citiem jautājumiem. ■■■

Rīgas dome galvos studiju kredītus

Pēc karstām valdošās koalicijas un opozīcijas deputātu diskusijām Rīgas dome aizvadītajā nedēļā pieņema noteikumus, kas paredz, ka Rīgas pašvaldība turpmāk iesaistīsies galvojumu nodrošināšanā studiju un studējošo kredīta saņemšanai, ziņo LETA.

Saskaņā ar noteikumiem, kuri stāsies spēkā šā gada 1. septembrī, pašvaldības galvojumus studiju un studējošā kredīta iegūšanai varēs saņemt studenti, kuru deklarētā dzīvesvieta ir Rīga un kuri atbilst Rīgas domes noteiktajam maznodrošinātas personas vai ģimenes statusam.

Priekšroka galvojuma saņemšanai tiks dota studentam, kurš ir noslēdzis vieno-

Rīgas Domes ēka

šanos ar darba devēju par darba nodrošinājumu pēc studiju pabeigšanas, vai studentam, kura studiju virziens saistīts ar pilsētas noteikto prioritāro nozaru attīstību.

Pilna laika studējošie varēs saņemt galvojumu gan studiju kreditam, gan studējošā kredītam, savukārt nepilna laika studējošie varēs saņemt galvojumu tikai studiju kreditam. ■■■

Latvijas Studentu apvienības, reģ. Nr. 000801064, pārskats par saņemto ziedoju mu apjomu, ziedotājiem un ziedoju mu izlietojumu 2003. gadā.

Atlikums uz 01.01.2003.
Saņemtie ziedoju mu kopā

Ziedotāji
Hansabanka, A/s (reģ.nr. 000307476)
Parex Banka, A/s (reġ.nr. 000307459)
Austras Fonds (reġ.nr. 000807409)
Jaunrades Fonds (reġ.nr. 000801932)
BroosIndustriesFloors, Sia
(reġ.nr. 000349279)

0,- LVL
11 052,- LVL

2003. gadā iegūtie ziedoju mu izlietoti:

- 1) studentu referendumu "Par vai Pret ES" organizēšanai;
- 2) "Studentu lideru foruma 2003" organizēšanai;
- 3) pasākumu "Gada Balva 2003" organizēšanai;
- 4) atpūtas pasākuma atbalstīšanai "Aristotelis 2003";
- 5) semināra organizēšanai augstskolu studentu senatoriem.

Summa
6 500,- LVL
600,- LVL
300,- LVL
3 352,- LVL

Atlikums uz 01.01.2004.

0,- LVL

Latvijas Studentu apvienības prezidents
Mārtiņš Gineitis

Japānas "Skaņa un ota"

Latvijas Universitātes Moderno valodu fakultātes Orientālistikas nodaļa 27. maijā plkst. 18 Latvijas Universitātes Mazajā aulā aicina uz koncertu "Skaņa un ota".

Tradicionālā Japānas koto mūzika un kaligrāfija. Aki-ko Mihara, Japāna (koto) Chiaki Maeda, Japāna (kaligrafija).

Ieeja brīva. ■■■

Karjeras diena LU EVF

Piektdien, 14.maijā pirmo reizi Latvijas Universitātē Ekonomikas un vadības fakultātē notika fakultātes studentu "Karjeras iespēju diena". Latvijā zināmi uzņēmumi prezentēja sevi un darba iespējas.

Tā bija iespēja apmeklēt dažādu firmu stendus, iesniegt savu CV, piedalīties darba intervījās, pieteikties darba devēju izsludinātos konkursos. Apmeklētāju viđu bija ne tikai Ekonomikas

un vadības fakultātes studēti, bet arī citi interesenti.

Karjeras dienas ir ļoti nozīmīgas un vajadzīgas kā uzņēmējiem tā studentiem, jo to galvenais mērķis ir sniegt iespēju nākamajiem darba devejiem un topošajiem speciālistiem iepazīt vienam otru. Lai veicinātu vistiesīšāko sadarbību starp uzņēmējiem un Latvijas Universitāti, Karjeras dienas turpmāk Ekonomikas un vadības fakultātē plānots rīkot ik gadu. ■■■

LU Sporta spēles Vecupē

Latvijas Universitātes Studentu padome sadarbībā ar Universitātes Sportu jau trešo gadu pēc kārtas 15. un 16. maijā Vecupē organizēja Sporta spēles, kas ar katru gadu klūst arvien populārākas un pieprasītākas studējošo vīđu. LU Sporta spēļu ideja ir pavisam vienkārša – patikamo

apvienot ar lietderīgo. Līdz ar to neatņemama Sporta spēļu sastāvdaļa ir arī zaļumballe, kuras laikā tiek pārbaudita daļīnieku izturība visas nakts garumā. Taču galvenais izturības mēraparāts ir nākamās dienas lielie fināli, kad var redzēt katras komandas sportiskos sagatavotibū. ■■■

Studenti sakopj apkārti

Universitātes studenti un mācībspēki kopā ar olimpiešiem cītīgi pastrādājuši projekta "Pēdas" un Latvijas Universitātes pavasara talkās Anniņmuīzas parkā un Bulļupē. Sacensības, balvas, pusdienas, draugi, pavasaris, izklaide – viss vienkopus.

Katrā talkā piedalījās vairāk nekā 60 studentu no Latvijas Universitātes un citām augstskolām, piedalījās arī olimpieši – kamanībraucē-

jas Vera Zozuļa, Anna Orlova, Ingrīda Amantova.

"Atkritumu ir daudz un tie nebeigāsies, kamēr vien cilvēks apdzīvos šo planētu, tādēļ katra pašiniciatīva un ieguldītais darbs planētas sakopšanā ir apsveicams. Paldies LU studentiem par aktīvo dalību iepriekšējās talkās un ceru redzēt vēl vairāk iedvesmotus un laimīgus cilvēkus arī turpmākajās," saka projekta "Pēdas" Latvijas Universitātes koordinatore Elīna Ķibermane. ■■■

Iasi un uzzini
jaunākās ziņas un notikumus
www.lu.lv

Studentu korporācijas šķērsgriezumā

ANDRIS LEIKARTS,
LU students

Studentu vidū pastāv teiciens: "Ja tu neesi korporācijā, tad tu neesi izbaudījis studenta dzīvi!", ko liela daļa mūsdienās arī uzskata par savas dzīves jaukāko posmu. Bet kas tad īsti ir studentu korporācijas, un, kas aiz tām slēpjas, to tad arī centīšos šā raksta ietvaros pastāstīt.

Korporācijas ir studentu organizāciju veids, kam pirmsākumi ir meklējami jau 11. un 12. gadu simtā. Pirmās Baltijas korporācijas nodibinājās Tērbatā (Tartu) un Rīgā, un savus ziedu laikus piedzīvoja Latvijas brīvvalsts laikā starp abiem pasaules kariem, kad bija jau izveidotas 19 latviešu, 6 vācu un 2 krievu korporācijas. 1936. gadā korporācijas jau bija apvienojušies 88% no visiem Latvijas Universitātes studentiem. Ne pieciešamība pēc šādām organizācijām radās to studentu vidū, kas bija devušies studēt uz kādu citu attālāku valsti, un uz mājām dabūja aizbrauktu, labi ja reizi gadā. Lai kultūras šoks jaunajiem studentiem nebūtu kā smaga nasta, tad tika veidoti dažādi pulciņi, interešu klubi un arī korporācijas, lai tad ar vienotu tautiešus svešumā.

Korporāciju galvenais mērķis ir tautiešos audzināt patriotismu un uzvedības manieres, kā arī saglabāt un turēt cieņā savas valsts kultūru. Korporāciju zēniem (*fukšiem*), jāapgūst kantu stundas, kur māca dziedāt Latviešu dziesmas, audzināšanas stundas, kur tiek mācīti korporācijas iekšējās dzī-

ves principi un noteikumi, kā arī deju un paukošanas stundas. Uz oficiālajiem pasākumiem ir jāierodas baltā kreklā, melnā uzvalkā, ar šlipsi, vienmēr arī ikdienā jāievēro burša garam atbilstošs dzīves veids. Protams, korporanta dzēriens ir alus - kādam varētu likties, ka tā ir vienkārši nodzeršanās, bet tā tas nav. Korporācijas tiek stingri ievērots mērs, kas arī ir rakstītas korporāciju komānos, ka drīkst dzert, bet nedrīkst piedzerties.

Notiek arī literārie vai dzejas vakari, kur korporants var paust savus gara darbus dzejā, vai nolasit kādu referātu par sev tuvām lietām, citkārt tiek uzaicināti sabiedrībā pazīstami cilvēki. Šādi pasākumi cilvēkos attīsta oratora spējas un paplašina redzes lauku, kas noder turpmākajai dzīvei.

sporta dienas, bet godinot Latvijas brīvības cinītājus 18. novembrī tās rīko gājienu no Latvijas Universitātes centrālās ēkas līdz pat Brāļu kapiem, kur notiek svinīga karīvu godināšana.

Varbūt ikdienā nevar pamānīt korporantus, jo korporāciju biedri ipaši neuzsver savu piederību attiecīgajai organizācijai, tomēr viņi ir sastopami bieži. Latviešu korporāciju populārāko biedru vidū minami tādi cilvēki kā valsts prezidente Vaira V. Freiberga ar vīru Imantu Freibergu, LU mācību priekštečs Juris Krūminš un daudzi citi sabiedrībā labi zināmi cilvēki. Arī daudzi pasniedzēji ir korporāciju biedri, kas dod iespēju studentam pārrunāt sev interesējušos jautājumus ar pasniegēju nepiespiestā gaisotnē

Šodien visās lielākajās Latvijas pilsētās ir 12 studenšu korporācijas

va laika, tomēr ģimene, darbs un mācības netiek aizmirstas.

Latvijas brīvvalsts gados korporācijām piederēja ēkas, zemes, sporta kompleksi un daudz kas cits, bet padomju laikos tas viss nonāca valsts, jeb kā toreiz teica, tautas īpašumā. Korporācijām toreiz izdevās izdzīvot trimdā, pie viena saglabājot senās tradīcijas un studentu garu. Korporāciju svarīga iezīme ir tā, ka pastāv tikai studentu un studenšu korporācijas – tās nav apvienotas, kur būtu gan zēni, gan meitenes vienkopus. Šodien visās lielākajās Latvijas pilsētās ir 23 studentu un 12 studenšu korporācijas, no kuriem lielākā daļa atrodas Rīgā.

Arī Igaunijā ir plašs un labi organizēts korporāciju loks, kas ir daudz ārišķigāks par mūsu korporācijām. Ikgadēji noris Baltijas tautu kommeršs, ko rīko attiecīgi katra no daļīvalstīm pēc kārtas, un ietverot arī tādu valstu korporācijas kā Poliju un Vāciju.

Ja kādam radusies interese par korporācijām, neiesa-

ku stāties pirmajā, bet izvērtēt vairākas, jo tā ir mūža organizācija – cilvēks visā savā mūžā var būt tikai vien. Korporācijas rīko viesi vakarūs, aicinot sev pazīstamos jaunos studentus, kur tās par sevi pastāsta un mēģina dot priekšstātu par tās biedriem, pienākumiem un iespējām. Arī pašam viesim jāpastāsta par sevi un jāmāk pamato, kādēļ vēlas iestāties korporācijā.

Par korporācijām tuvāk var uzzināt arī Latvijas Universitātes Muzejā, vai arī izmantojot internetu – ieejot korporāciju "jumta organizācijas" (www.pk.lv) mājas lapā, atradīsi visu korporāciju mājas lapu adreses.

Korporāciju nākotne ir lieļā mērā atkarīga no jaunajiem biedriem, jo viņi ir tie, kas visaktīvāk piedalās korporāciju dzīvē, tomēr arī beidzot studijas, korporācija netiek pamesta, bet atzinās par studiju laiku nenoliedzami visvairāk saistīs ar korporācijā pavadītajiem brīziem.

Latviešu studentu korporācijas "Selonija" atjaunotā nama iesvētīšana un atklāšana

Ikgadēji kā tradīcija norisinās korporāciju mākslas dienas, kuras parasti notiek marta sākumā un tiek aicināti visi interesenti. Korporācijas savā starpā sacenšas arī fiziskajā sagatavotībā, rīkojot

pie alus kausa, kā paziņām, nevis kā kolēģiem.

Korporācijas tiek uzturētas par pašu biedru naudu, un daudzām no tām piedier sava māja vai dzīvoklis, kur katrs korporants pavada daudz sa-

Top jauni bibliogrāfiskie rādītāji

VIŅA APINĪTE,
LU Bibliotēka

LU Bibliotēkas Bibliogrāfijas nodaļā apkopo materiālus par divām personībām, kuriem svarīga loma Latvijas Universitātes un Latvijas dzīvē – par Ernestu Felsbergu un Robertu Hiršu. Tas ir apjomīgs un sarežģīts darbs, kurā var iesaistīties cilvēki, ja viņu rīcībā ir materiāli, kas noderētu topošajam darbiem: laikrakstu un žurnālu izgriezumi, rokraksti...

tu. Patlaban rit materiāla apzināšana, paredzēta sarakste ar Tartu un Pēterburgu, jo ar šim pilsētām saistīs nozi-

mīgi Ernesta Felsberga mūža gadi. Piemēram, maģistra disertāciju par brāliem Tibēriju un Gaju Grakhiem viņš

aizstāvēja Tartu 1910.gadā. Speciālisti to atzina par vienu no labākajiem darbiem senās Romas vēsturē.

Savukārt bibliogrāfe Gita Treide gatavo Robertu Hirša bibliogrāfiju. Viņš bija vērienīgs mecenāts, kas saistīts ar Latvijas Universitāti. R.Hirss strā-

dāja par akciju sabiedrības "Rīgas audums" valdes priekšsēdētāju un direktoru rīkotāju. Viņš novēlējis Lat-

vijas Universitātei vairākus vērtīgus īpašumus.

Draudzīgā aicinājuma pamudināts, viņš ar visai prāviem līdzekļiem atbalstīja savu dzimtā Lubejas pagasta pašvaldību un skolu. Par savu saimniecisko un sabiedrisko darbību Robertam Hiršam piešķīra Triju Zvaigžņu ordeni.

Bibliogrāfiskajā sarakstā, stāsta Gita Treide, būs apkopots par Robertu Hiršu rakstītais. Būs nedaudz materiālu par uzņēmuma "Rīgas audums" vēsturi, arī par paša R.Hirša grāmatu "Rīgas audums".

Ja jūsu rīcībā ir materiāli, kas varētu noderēt bibliogrāfēm, lūgums zvanīt pa tālrungi 7229435 vai izmantot e-pastu, S. Rankai: sandra.ranka@lu.lv, G. Treidei: gita.treide@lu.lv.

Kailumā ir patiesība...

◀ 1 lapa

rakstīt, nevis iemācisies rakstīt, bet tev nebūs par ko..." Es viņa teikto tā *baigi* pārdomāju un aizgāju pārsniegt dokumentus biologos. Esmu *bišķīn kerta* uz dabu! Mans tēvs ir selekcionārs un puķu audzētājs. Kopš bērnības esmu dzīvojusies starp putniem, spraudusi pie dēliem kukaiņus un vilkusi ārā no dienām spāres.

Un tomēr, mēs neko nezinām par perspektīvo bioloģi Daci Rukšāni...

Būtībā es mazlietīg *aplauzos...* Man nedaudz izmainījas sākotnējā ilūzija par šo profesiju. Pirmais iespāids, kad atnācu uz biologiem, bija romantisks. Pēc tam tas tika nomainīts ar analitisku skatu. Izvēlējos venu specializāciju, bet tad Latvijā sākās pārmaiņas un te bija minimālās prakses iespējas. Man it kā piedāvāja praktizēties augu audzēšanā mēgenēs no šūnām Holandē. Sāku tajā nopietni iedzīlināties, lasiju ārzemju literatūru un sapratu, ka mana *interese velk* nevis uz augu, bet cilvēku pusī. Gribēju nodarboties ar ko līdzīgu kļonešanai. Man bija diezgan daudzas sarunas ar profesoriem un es sapratu, ka tādā līmenī, kā to gribu darīt es, tas ir jābrauc veikt kaut kur citur. Ne pabeidzot biologus, es aizgāju uz Medicīnas akadēmiju. Tad es tomēr izdomāju, ka ir jāpabeidz biologi un iesāku rakstīt diplomdarbu par zirnekļiem. Taču tad gāja bojā viens no maniem pasniedzējiem. Es devos pabeigt diplomdarbu pie cita pasniedzēja. Un tad jau es strādāju. Man bija bērni. Un studijām vairs neatlika laika...

Kādas ir jūsu šībrīza atminas par savām studijām Universitātē?

Mani ir šausmīgi milas atminas par Universitāti! Par visiem tiem pasniedzējiem, kas bija Bioloģijas fakultātē. Tas bija tāds *šausmīgi* jauks periods. Es biju pareizā studente, jo tā varēja iegūt krietni lielāku teicamnieka stipendiju. Es cītīgi mācījos. Man svarīgs bija process, kādā tika vākta informācija. Es pieradu pie tā. Nevarētu gan teikt, ka sēdēju no rita lidz vakaram bibliotēkās. Drizāk man tajā laikā bija ārkārtīgi viegla galva. Pietika vienreiz izlasīt par gliemežu vairošanos, lai to arī zinātu. Bioloģijas fakultātē bija ārkārtīgi jauki pasniedzēji! Man šķiet, ka biologs – tas ir dvēseles stāvoklis, jo loti daudzi no mums ir aizgājuši pa samērā radošo līniju. Kaspars Ozols... Māris Olte...

Vai esat mācījusies to, kā pareizi jāraksta?

Nē, es to daru pilnīgi intuitīvi. Mans vectēvs ir rakstījis. Mans tēvs ir rakstījis. Un es nezinu, kas ipašs tajā vienā ir jāmācas. Man tas nāk tik *šaus-*

mīgi dabiski! Būtībā, tu jau mācies tajā brīdi, kad raksti. Tu sāc pievērst uzmanību knifiniem citu tekstos vai arī kaut kādai elementārai pareizrakstībai. Iespējams, to var arī iemācīties, bet es to neesmu darījis. Man ir piedāvātas ie spejas braukt studēt to, kā parreizi rakstīt, bet es no tām vienmēr esmu atsacījusies, jo zinu, ka speciālas studijas šajā jomā rakstnieku var arī sabojāt. Tu zini, kā var perfekti uzrakstīt, bet līdz ar to tu vairs neesi brīvs. Ir neskaitāmi pie mēri, kaut vai dramaturgi, kas iepriekš ir labi rakstījuši, bet studijās iemācītais viņus ir pārدارījis tik stīvus un sasaistītus, ka viņi vairs neko nevar izdarīt.

Ko jūs šobrīd saucat par savu darbavietu?

Esmu tā sauktais *copy writer* jeb tekstu autors.

Kas ir jūsu labas rakstīšanas veiksmes formula? Katrā no mums iekšā ir visa pasaule, tādēļ visu var uzrakstīt, skatoties uz vienu mazu punktu!

Universitātē man tika mācīts, ka cilvēka darbs nav pats cilvēks, tādēļ, ja darbs ir sliks, tas vēl nenozīmē, ka arī tā autors ir sliks...

Es domāju, ka esmu sāvs darbs tajā mirklī, kad to rakstu. Pēc tam es viennozīmīgi mainos, jo mainās viss man apkārt. Cilvēks ir dinamisks. Katrs jauns solis kaut ko izmaina

Līdz šim esmu sanēmusi divus kardināli pretējus pārmērumus par saviem darbiem "SestDienā". Viens pārmērumus: "Tu raksti par to, ko tu nezini!" Otrs: "Kāpēc tu visu laiku raksti tikai par sevi?" Šie pārmērumi loti bieži stāv blakus. Par vienu un to pašu tēmu. No vienas puses es visu esot pagrabusi no gaisa, no otras – nu, cik vēl ilgi es sevi kīdāšot. Esmu dzirdējusi viedokļus no malas, ka es visu laiku *aprakstot* savus piedzīvojumus. Piedodiet man, bet, ja viss, kas notiek "SestDienas" slejās, būtu noticis ar mani, man būtu jāizdzīvo vismaz sešdesmit stundas dienā – visu laiku *jādragā* apkārt, bez gulēšanas, bez ēšanas, tikai ar *kniebšanos...* Šis slejas nav domātas, lai pamācītu. Man vienkārši tiek dota vieta, kur izpausties.

Kas ir šādu maldigu priekšstātu lielākā "ēnas puse"?

Distancētība no cilvēkiem... Loti grūti ir izlauzt šo *žogu*, kas ir uzzelts tev apkārt no viedokļiem un priekšstatiem. Būtībā jebkuras jaunas attiecības, kas tev sākās ar cilvēk-

No vairākiem vīriešiem esmu dzirdējusi jautājumus, kāpēc "SestDienas" slejas jūs tik maz rakstāt par seksu?

Es taču sākumā rakstīju! Taču tad visi šausminājās: "Āprāts! Kādas perversijas! Kā viņa ko tādu atlaujas rakstīt un vēl par seksu?" Sobrīd man vairāk interesē tieši attiecību sfēra.

Bet vīrieši prasa seksu...

...lai pēc tam viņi man varētu baksīt un teikt: "Varbūt pārgulēsim? Es tev tūlit parādisu tādu pieredzi, ka tev vēl ilgi būs par ko rakstīt..." Zini ko? *Lai viņi iet kārties!*

Šis priekšstats "Dace Rukšāne – seksa eksperte", kas par jums rotē sabiedrībā, ir apzināts vai izveidojies nejauši?

Nē, pilnīgi spontāni un loti bieži galīgi greizi! Šis priekšstats izveidojās pēc publikācija vienā

iem, ir jāveido, sākot nevis no tā – tu esi skaists, es tevi ierādzuju un tagad sāku izpētit, kas tu esi, bet gan ar to, ka tu esi nevis "atvērta grāmata", bet gan "grāmata, kas ir jau ielikta noteiktā plauktiņā"... Un tev viss sākas ar stāstu: "Es neesmu tāda un šītāda!"

Ko jūs varētu teikt tiem cilvēkiem, kuri svārstās – rakstīt, nerakstīt, rakstīt, nerakstīt?

Ja gribās, tad vajag rakstīt! Tas pašam dod pamatīgāko impulsu. Man tas sagādā *nenormālu* prieku. *Šausmīgi* daudzas pozitīvas emocijas! Ja man tas sagādātu mocības, es to nedarītu. Taču vienmēr sev vajag atstāt atkāpšanās celu. Rakstniekam var arī *nerakstīties* un tad var uznākt tā *šausmīgā krize*, kad tu domā, ka es pēdējais mulķis un idiots, jo tev liecas, ka tu nevari uzrakstīt pat vienu vārdu. Pārņem iekšēja krize. Caur domām, ka pasauļē viss jau ir uzrakstīts un turklāt simtiem reižu un piecīsimt dažādos veidos. Pie šādām šaubām loti viegli var *salūzt*. Pēc gada, protams, var atkopīties un pēc tam viss atkal var būt labi. Bet, ja gads jāpavada nemītīgā radošā krizē, kad tev nav ko darīt un nav ar ko pelnīt naudu, es domāju, ka tas varētu būt diezgan briesmīgi. To var atlauties tikai cilvēki, kuriem eksistenci nodrošina kāds cits vai kuri ir kaut ko *baigi* milzīgu mantojuši.

Jūs spējat sevi iedomāties bez rakstīšanas?

Tad es droši vien aprakstītu salvetes. Rakstīšana man nav publicitātes dēļ. Pirmo grāmatu es nerakstīju ar domu, ka tā tiks publicēta. Ar trešo bija tā paņems – paņems, nepaņems – nu ejet, man nevajag. Savu *kaiju* no tā visa esmu dabūjusi, kaut ko sapratusi un *ar galvu sienā vairs netriekšos*. Man ir veiksmīgi *salikušies kluciši*, tāpēc ir arī kaut kas nopublicēts *Kurā brīdi ir vislielākais prieks par grāmatām?*

Kamēr raksti. Kad uzraksti, pēkšpi ir drausmīgs tukšums. Tev visu laiku ir kaut kas bijis, līdzīgi kā cilvēks, ar kuru tu esi dalījies ūdenī un cigaretēs, miegā un bezmiegā, bet te pēkšni tev viņa vairs nav. Un tad tev uz brīdi viņš kļūst pretīgs. Tu esi ar viņu parsātinājies. Nekad neesmu ipaši interesējusies par naudu, izņemot tās reizes, kad man attiecīgajā mēnesī *baigi* to savajagās. Es arī nepārdzivoju, ja grāmatas tiek pārdotas mazāk. Varbūt tas izklausās *baigi* lepni, bet tas man nav vienīgais ienākumu avots. Es zinu, ka sevi nodrošināšu jebkurā gadījumā!

Kas ir jūsu labas rakstīšanas veiksmes formula?

Man ik pa brīdim vajag iziet

un kaut ko pavērot. Paskaties. Citreiz atkal neko nevajag, jo viss jau ir iekšā. Daudzi no klasīkiem visu savu mūžu ir sēdējuši vienā istabīnā un rakstījuši ģeniālus darbus. Katrā no mums iekšā ir visa pasaule, tādēļ visu var uzrakstīt, skatoties uz vienu mazu punktu! Protams, lai verbāli, piemēram, dialogos varētu izteikt kādu noteiktu sabiedrības slāni, ir jādzīrd, kā viņi runā. Patreiz gan to var izdarīt arī neizejot no savas mājas. To visu var atrast interneta *čatos* vai televīzijas šovos.

Vienu brīdi man bija kāds pasūtījuma darbs, kurā bija jāraksta par narkomāniem. Godīgi sakot, tas man sagādāja diezgan pamatīgas problēmas, jo, lai gan man bija nepieciešams uzzināt slengu, kādā viņi runā, drosmes pašai iefiltrēties tajā vidē man nepietika. Lai tomēr varētu viņus *atkost*, man nācās ilgas stundas pavadīt dažādās, pārsvārā Krievijas serveru, narkomānu vārdnicās. Šis izpētes process ir tas, kuru kā kultūras dalu vajadzētu atbalstīt arī valstij, jo tas loti bieži prasa daudz laika un līdzekļus. Pati rakstīšana ir – ir, nav – nav, bet šis izpētes process, ja vajag kaut kur iedzīlināties, ir diezgan darbītīgīgs. Tājā pašā laikā es pa apli atkal atgriežos pie tā, ka viss jau ir tevi iekšā. *Bliez tikai virsū!*

Pat ja visi to nepārtrauki kritize?

Es nerakstu auditorijai. Goda vārds. Es rakstu sev. Es nezinu, kā tas izklausās no malas, bet man patiešām ir tik *šausmīgi piekāst*, ko domā kritiki. Tagad man ir vienalga. Esmu pārdzīvojusi pēc pirmās grāmatas uzrakstīšanas par desmito negatīvo kritiku, jo man tas vienkārši likās: "Nu, *stulbeņi*, kā jūs nesaprotat!" To reiz es nomierinājos kādās desmit minūtēs. Nobira pāris asaras un pēc tam pati par to visu *panirdzu*.

Vai tas nozīmē, ka jums ir "uzaudzēta bieza āda"?

Nē, tā nav āda. Man vienkārši ir *pofig...* Ir konstruktīvā kritika un ir kritika par ideju vai stilu. No dažām kritikām es patiešām loti konstruktīvi varu izvilkāt ārā kaut kādas lietas. Tajās negativismu, ja tāds ir, es uzveru kā labu mācību. Tomēr lielākā daļa kritiku mēdz būt par tavu viedokli un, es atvainojos: "Ejet kārties, ja jums nepatik mans viedoklis!" Man arī varbūt kaut kas nepatik. Es kaut ko nepienemu, bet es par to *necepjos*. Tāpēc mums ir dots prāts. Lai filtrētu! Jebkurs raksts ir tā cilvēka dvēseles nospiедums. Mana dvēsele ir tāda – nepatīk, nu, bet es taču to nerakstu priekš tevis! Tas ir vajadzīgs man pašai...

Nesajaukt mērķus ar līdzekļiem!

GITA LIEPIŅA,
"Universitātes Avize"

"Jaunība, kas citus spēj pārliecināt ar savu domu jēgu un saturu, Latvijā tiek uzsvērtā pozitīvi," par savu darbu parlamentā stāsta Juridiskās fakultātes absolvents, šobrīd jaunākais Saeimas deputāts EDGARS JAUNUPS un piebilst, "veiksme politikā ir tad, ja partijā ir gan biles, par kurām nobalsojot, cilvēki apmierina savas vēlmes pēc iedvesmojošiem portretiem, gan arī darbi, kurus analizējot, cilvēkiem ir iespēja izteikt atzinīgus vērtējumus." Runājot par Latvijas Universitāti, Edgars pasmaida un atzīst: "Par Universitāti man ir vissiltākās atmiņas. Tas bija laika posms, kad ieguvu sev vērtīgas profesionālās kvalitātes. Tieši šeit es sapratu, cik svarīgi ir mācīties. Un ne tikai akadēmiskajā līmenī, bet arī no citu cilvēku rīcības un pieredzes."

Sava talanta resursu apzināšanās

Šobrīd jēdziens "brīvais laiks" ir tāda ļoti nosacīta kategorija. Nav kāda noteikta brīza, kas man asociētos ar darba dienas sākumu vai beigām. No vienas puses mans režīms ir ļoti fleksibilis un plūstošs, no otras – tas var arī pārsniegt citiem ierasto astoņu stundu robežu. Brivie brīzi tādēļ man nereti mēdz iekrist ļoti neordināros laikos, tomēr ir arī atpūtas, ko es plānoju jau iepriekš. Vienā no tādām ir ikgadējs teātru izrāžu apmeklējums Maskavā. Citi brauc uz kalniem slēpot, es katru gadu dodos uz Maskavu, lai vienu nedēļu baudītu patiešām augstas klases režisoru darbus. Jā, man ļoti patīk tieši Krievijas teātra skola.

Savulaik arī pats esmu spēlejis teātri. Mans tēvs pēc savas pirmās izglītības ir teātra režisors, un ilgu laiku strādājis arī Latvijas Nacionālajā teātrī. Līdz ar to, jau kopš agras bērnības, manas "otrās mājas" ir teātris. Atzīšos, ka vienu brīdi pat apsvēru domu par studijām "aktieros". Tomēr es vienmēr esmu apzinājies sava talanta resursus. Nē, nākotnes perspektīvas nebija šķērslis tam, kāpēc Latvija tagad nepazist jauno aktieri Edgaru Jaunuпу. Es zinu juristus, kuri šodien nevar sev nopelnīt normālu iztiku. Tājā pašā laikā ir daudzi aktieri, kas dzīvo ļoti labi. Iespējams, esmu ļoti paškritisks, bet toreiz es nedziedāju tik izcili un nebiju tik plašs savos tēlojumos, lai šodien varētu doties uz teātri kā uz savu darba vietu. Jebkura gadījumā, interese par teātri man būs vienmēr. Savukārt savulaik apgūtās aktiera kvalitātes tagad varu izmantot citās dzīves sfērās.

Koncentrēšanās pārdomām sevī

Seit pat Rīgā iemīlota brīvā laika pavadišana man ir skatīties labu kino. Ne tikai uz lielajiem ekrāniem, bet arī caur video vai DVD. Tieši kino man ir tas, kas ikdienas steigā bieži ļauj koncentrē-

ties zināmām pārdomām sevī. Tai pat laikā tas sniedz arī daudz vērtīgas informācijas. Šobrīd, iestājoties siltākam laikam, cenšos izmantot iespējas izbraukt ārpus pilsešas. Es gan neesmu tik kaismīgs sportists, lai tagad apgalvotu, ka mani ļoti sajūsmīna milzīgi pārgājienu vai laivu braucieni.

Savas dzīves laikā gribētu saprast trīs lietas. Pirmais ir Dievs. Jā, es regulāri apmeklēju baznīcu. Esmu uzaudzis izteikti reliģiozā ģimenē. Nākamā ir daba. Es varu iesēsties mašīnā un pēc laicīga atjēgīties, ka impulsīvi esmu atbraucis pie jūras. Un trešais ir darbs. Šobrīd strādāju Saeimā un esmu gados visjaunākais deputāts.

Izskaidrošanas process sabiedrībai

Būt "deputātam" nozīmēto, ka cilvēks darbojas noteiktā vidē. Tā kā man ir bijusi iespēja piecpadsmit mēnešus strādāt pozīcijā, bet tagad jau trešo mēnesi es darbojos opozīcijā, tad varu pietiekami pamatoti apgalvot, ka ikviens deputāta dienas ritmu un intensitāti nosaka tas, kur viņš atiecīgākā brīdi atrodas – pozīcijā vai opozīcijā. Tas izskir gan materialu, ar ko tiek strādāts, gan arī veidu, kā tieši tas tiek darīts. Ja partija ir pozīcijā, tās darbs tiek orientēts uz konkrētu politisko mērķu tiešu saņiegšanu un realizāciju. Lielu daļu politiķa darbdienas aizņem izskaidrošanas process sabiedrībai, ko tad išķir viņa partija ir izdomāusi un pienēmusi. Tas noteik ne tikai pastarpināti caur medijiem, bet arī pa-

šam deputātiem personīgi tiekoties ar vēlētājiem.

Politikā ir nepieciešama laba komanda

Opozīcijas politiķim darba ritms ir būtiski savādāks nekā pozīcijā esošajiem darba kolēgiem. Protams, arī viņa mērķis ir savu politisko ideju išstenošana dzīvē, taču, lai to sasniegtu, vienmēr ir vajadzīgs vairākums. Opozīcija ir mazākums, tādēļ par galveno darba dienas dzīnēju izvirzās kritika. Praktiski tā izpaužas kā detalizēta sekosā lidzī pozīcijas jeb koalīcijas darbam. Tā kā nekad nekas nav izdarījis absolūti ideāli, kritika ir iespējama vienmēr. Tādējādi niansēti, argumentēti komentāri par pozīcijas paveikto ir mana kā opozīcijā esošas partijas pārstāvja šī brīža ikdiena.

Esot politikā, noformulēt it

sauce par manu darbību parlamentā tiek izmantoti mani "tikai" divdesmit pieci gadi. Ienākot lielajā politikā, izjutu uz sevi vērstu pastiprinātu sabiedrības uzmanību, taču Saeimas iekšienē vairāk vai mazāk vienmēr esmu uztverts kā lidzvērtīgs. Patiesībā tas šķiet jau pierasti, ka visur, kur darbojos, beigās vienmēr izrādos gados visjaunākais. Par to gan nekad neesmu ipaši kaunējies vai pārdzīvojis, drīzāk tieši otrādi – esmu izmantojis to kā savu trumpī. Jebkura nianse, kas cilvēku atšķir no vairākuma, ja to pareizi izmanto, viņu ceļ, nevis gremē. Jaunība, kas citus spēj pārliecināt ar savu domu jēgu un saturu, Latvijā tiek uzsvērtā pozitīvi. Salīdzinoši ar citām pasaules valstīm, kurās pret jaunību izturas ar aizspriedumiem, Latvija šā-

kos procesus, taču darboties tajā vienlīdz labi var gan ārsts, gan jurists, gan fizikšs.

To, ka politikā nokļuvu tik agri, var saukt arī par nejaunību, taču tas, ka es vispār tājā darbojos, ir tikai un vienīgi likumsakarīgi. Būtībā tas aizsākās ar vienu nozīmīgu sarunu. Tajā laikā darbojos Latvijas studentu apvienībā un kā tās loceklis kādā dienā devos pie Einara Repše, lai ar viņu pārrunātu augstākās izglītības jautājumus. Lai gan sevi prezentēju kā LSA valdes loceklī, es būtībā gāju pie viņa kā privātpersona. Šī saruna toreiz noslēdzās ar E.Repše netiešu man izteiktu uzaicinājumu "uzlīkt" savas domas uz papira, ko izdarot, man tika dota iespēja iesaistīties un darboties partijas Jaunais laiks kodola veidošanā. Kopš tā brīža ir pagājuši nu jau vairāk nekā divi gadi. Ir izveidota partija, uzvarētas vēlēšanas. Ir piecpadsmit mēnešus strādāts valdībā. Tas ir daudz.

Amats nav pašmērķis

Protams, es tāpat kā daudzi citi Jaunā laika pārstāvji ļoti labi apzinos, ka esmu nokļuvis Saeimā, arī pateicoties Einara Repše milzīgajai popularitātei. Tas ir kā avanss, kura atmaksāšana šobrīd ir mans pienākums. Mans mērķis ir, lai Latvijas sabiedrība primāri kļūtu aizvien tiesiskāku un demokrātiskāku. Lai celtos tās labklājības līmenis. Darbošanās politikā un darbs Saeimā ir tikai līdzeklis, lai to sasniegtu. Tagad man ir iespēja pierādīt, ka cilvēku toreizējā izvēle par labu Jauņajam laikam un arī man nebija kļūda.

Tomēr deputāta amats nekad nav bijis mans pašmērķis. Daudz un nopietni strādājot, kādā noteiktā dzīves posmā man varbūt arī būs tā sajūta, ka ir izdarīts kaut kas liels. Tomēr savu nokļūšanu Saeimā vai relatīvu karjeras veidošanu politikā tik īsā dzīves periodā, kāds tas ir šobrīd, es nekādā mērā neuzskatu par savas dzīves mērķa sasniegšanu. Mērķis ir kaut ko padarīt, nevis par kaut ko kļūt. Klūšana ir tikai līdzeklis, lai kaut ko varētu izdarīt. Bīstamākais, kas var notikt, ir, ja kāds amats, kam jābūt tikai līdzeklim, kļūst par mērķi. Tieši tādā brīdi valstī notiek vistrāgiskākās lietas – nekas netiek izdarīts, jo cilvēks ir orientēts uz sevi, ne savu darbu. Tādēļ nedrīkst sajaukt mērķus ar līdzekļiem!

No labās: Einars Repše, Edgars Jaunups, Māris Gulbis

Foto: "Privātā Dzīve"

kā pašsaprotami skaidrus risinājumus dažādām valsts problēmām bieži vien ir daudz sarežģītāk, nekā skatoties uz to visu no malas. Patiesībā bieži vien jāsastopas ir salīdzinoši ierobežotām savu ideju realizācijas iespējām. Tik mazai valstij, kāda ir Latvija, salīdzinoši lielais Saeimā ievēlēto partiju skaits deputātiem rada nepārtrauktu nepieciešamību meklēt kompromisus. Tas bieži vien nonivelē apspriežamo jautājumu saturu un par centrālo izvirzās jautājums nevis "kā to veiks", bet gan "kas to veiks". Politika ir koleģiāla institūcija. Jā, diemžēl, vai, paldies Dievam, viens pats cilvēks politiku nekad neizmaiņis. Viens tur nav cīnītājs, tam ir nepieciešama laba komanda. Man tāda šobrīd ir partija Jaunais laiks.

Jaunības trumpis

Tas ir ļoti dabiski, ka vēl joprojām īk pa laikam kā at-

dā ziņā ir iespēju zeme. Es jaunību šeit izjūtu kā priekšrocību. Populistiski bezjēdzīgi mēdz kļāgt arī cilvēki gados, tādēļ asakās diskusijās uz sevi vērstus komentārus par "jaunības maksimālismu" es skaidroju tikai un vienīgi kā objektīvu argumentu trūkumu.

Apzināta izvēle un E.Repše uzaicinājums

Uz to, kur šobrīd atrodos, esmu gājis diezgan apzināti. Jau diezgan agri es sapratu, ka savā nākotnē vēlos darboties tajā, ko sauc par politiku. Skolā tādēļ darbojos pašpārvaldē, Universitātē – Studentu padomē un Latvijas studentu apvienības (LSA) valdē. Kāpēc savām studijām es izvēlējos tieši jurisprudenci? Nozarei, kādā cilvēkam ir augstākā izglītība, politikā nav nozīmes. Politologi varbūt var salīdzinoši labāk aprakstīt un analizēt valstī notiekošos politi-

Uz sapņu pili katu dienu neiet

LAILA BAJĀRE,
LU Ģeogrāfijas un zemes
zinātņu fakultātes studente

Katrs no mums reiz ir redzējis pili. Latvijas Universitātes Vēstures un Filozofijas fakultātes vēstures bakalaura 3. kurga students JĀNIS tās zīmē. Līdz šim viņa pilis ir redzējis šaurs cilvēku loks, taču šoreiz viņš ir atļāvis tajās ielūkoties arī mums...

Kā tev radās ideja par piļu zīmēšanu?

Kopš bērniņas man vienmēr ir paticis zīmēt. Sāku zīmēt baznicas, pilsdrupas un pēc tam pilis.

Kā šī nodarbe ir ietekmējusi Tavu dzīvi?

Esmu bijis dažādās pilis un pilsdrupās Baltijā, kā arī piedalījies viduslaiku festivālos. Vēl man bija izdevība darboties praksē Latvijas Vēstures muzejā, kas atrodas Rīgas pilī.

Kas tev zīmēšanā sniedz gandariju-mu?

Zīmējot var mazliet sajaukt stilus un gadsimtus. Pēc kāda

laicīņa vari pēkšni mainīt kādu bastionu, izvietojumu un uztaisīt kādu citu fantāzijas augli. Rezultātā var iegūt koādu, kas dabā nekad nebūs.

Kas ir tavas iedvesmu avots?

Iedvesmu gūstu dienā no saules, nakti no pilnmēness,

LU VFF vēstures bakalaura 3. kurga students Jānis

kad viņš spīd. Bet zīmējumi galvenokārt top dzīlās nakts stundās.

Kā tu attīsti savu prasmi?

Jo vairāk zīmē, jo labāk. Zīmējot rokas trenējas, bet necenšos īpaši šo prasmi attīstīt, jo ceru to paturēt kā hobiju, kas sniedz gandarijumu.

Cik ilgā laika posmā top zīmējums?

No pāris stundām tādi vienkārši zīmēju-mi, līdz divām vai trijām dienām, kuri ir sarežģītāki un, ja pēkšni apstājas doma un nezini kā pabeigt, tad no

rita nem un turpini, kamēr liekas, ka tieši sādi ir labi. No sērijas – rīts gudrāks par vakaru.

Kas piedod savdabīgumu zīmējumiem?

No vienas pu-ses, tas ir pats autors ar savu rokrakstu, no otrs pu-ses, pats attēlojamais ob-

jekts. Savdabīgumu parasti novērtē skatītājs.

Vai pilis glabā noslēpumus?

Pilis noteiktī glabā daudzus

"Praktiski visas pilis ir ar dažādīem gotikas elementiem."

noslēpumus, jo nav tādas pilis, par kurām būtu zināms pilnīgi viss. Zīmētās pilis noslēpumainākais ir to ie-mītnieki – spoki, tumsas en-ģeli, ļaunie gari, ēnas, mig-las, rēgi, kuri sargā pilis – un pavismi lielu noslēpumainību dod pilnmēness nakts ar dūmaku.

Kādas pilis tu attēlo?

Praktiski visas pilis ir ar dažādīem gotikas elementiem. Gotikā nozīmiga ir virziba uz augšu, torņu smailie gali, arkas, gotiskās logu ailes, kontrforsi, tas viss rada iespaidu, ka visa pils stiepjas debesīs. Taču piejaucu arī citus stilus, kā pašam labāk patik.

Manis zīmētās pilis domi-nējošās krāsas ir melna un pelēka, vietām parādās arī balta un sarkana. Kopumā

pilis izskatās iespaidīgi tum-šas. Lai pili nedaudz iedzīvinātu, kādā lo-gā parādās melns en-ģelis. Noteikti ir pilnmēness. Kas ir visinteresantākais par pilim?

Teikas, sākot ar princesēm

un sacirstiem strādniekiem, kas samūrēti sienās un spo-kojas, visādām pazemes alām, kuras iziet kaut kur dzīli mežā. Par pamestām pilim, kur dzīvo spoki un ci-tādi moški. Tas rada diez-gan daudz un dažādus mītus, kas vienkāršiem cil-vēkiem var uzdzīt šermu-lus. Kā tā var? Man tas lie-kas interesanti un gribētos kaut ko tādu redzēt.

Kāda ir tava sapņu pils?

Savu sapņu pili vēl neesmu uzzīmējis. Bet tā varētu at-rasties uz klints ar trīs liel-iem un pieciem maziem tor-nišiem, kas saplūst tādā kā konusā, ar ne pārāk aug-stām aizsargsienām un ze-māk ir šalcoša jūra – fonam. Sapņu pilij jau ir jābūt tādai, kur nevar tā katru dienu aiz-iet un apskatīt.

Netradicionālās spēles

BAIBA SIRMOVIČA,
LU Pedagoģijas un
psiholoģijas fakultātes studente

29. aprīlī sportot gribētājus pulcēja Neordinārās spor-ta spēles, kas norisinājās Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātē. Sporta svētki bija sapulcinājuši koman-das no LU fakultātēm, Stu-dentu Padomes, kā arī no cītām augstskolām. Savu komandu bija pat izveido-jusi LU mācībspēki.

Pēc svinīgās atklāšanas spēles varēja sākties. Tika dots kopīgs starts, un entu-ziasma pilnie sportisti devās trasē, lai, izejot visus kontrol-posteņus, godam šķērsotu finiša līniju. Nosaukumu "Neordi-nārās sporta spēles" attaisnoja savdabīgās disciplinas, kas bija jāveic šī pa-sākuma dalib-niekim. Piemēram, lidmaši-nu lidināšana, kerras rallijs, intelektuālais pārbaudījums "Lielais riekstiņš" un citas

tikpat sportiskas un radošas aktivitātes.

Traukties vēja spārniem uz priekšu motivēja iespādi-gais balvu fonds. Galvenā balva bija apmaksāts brauciens uz Zviedriju. To godam nopelnīja komanda "Epilējam viri-nātājus". Citas, bet ne mazāk sportiskas komandas bija – "Pūpolini", "B-2", "Ju-Hū!", "Pasniedzēji", "P.O.P." – tās izcīnīja balvas: ceļojumus uz zoologisko dārzu, kara mu-

kus, pasākums turpinājās ar draudzīgu pasēdēšanu pie ugunkura, desinām, bulci-ņām un alutiņu. Šajā pasāku-ma daļā dalibnieki un fani va-reja vērot vietējo "spēkavīru" sacensības un iesildīties va-kara baļlukam, kurā uzstājās "Mundane", "The Violence of Silence", "Bruit Monkey", kā arī Dj Nora.

Lai gan, būdami konku-renti dienā, vakarā visi vie-nojās kopīgā dejas ritmā. Lustīgā kāju izlociša-na ilga lidz pieciem no rita. Tad jau visi bija skaidrs, ka šeit nu gan vairs ne-vajag sacensīties par to, kurš ilgāk noturē-sies kājas.

Neordināro sporta spēļu tradīcija turpinā-sies arī nākamgad, kad atkal ikatras varēs iz-just sacensību garšu un sportošanas prieku.

P.S. Liels paldies pasākuma atbalstītājiem: "Ilguciema maiznī-cai", "Piebalgas alum", "Rīgas jūras linijai" un "Balti-jas Papiram".

zeju un lellu teātri, kā arī žurnāla "Mērkis" abonementu un citas jaukas balvas.

Lai sportisti atgūtu spē-

Zilajos halatos PPF Studentu pašpārvaldes komanda "Tvaika iela 12"

**RAKSTNIEKU
POLIKLĪNIKA**
Raiņa bulvāri 27, Rīgā

Ārstējam ne tikai rakstniekus
bet arī lasītājus!

"Es gribu milēt un būt milēta!"

Varbūt garajos ziemas mēnesos Tu esi aizmirusi par sevi? Varbūt vajadzētu sakānot sevi un paripētēs par veselību! Frizūru un kosmētiku nenoslēp Tavas rūpes. Velkošas sāpes vēderā, aizkavējusās menstruācijas, vai gluži prenēji – parādījušies smērējoši izdalījumi oksla vidū. Vai arī Tu iemīles un kā nepatikams pārsteigums var būt seksuāli transmisīvās saslimšanas, kuras, laikus, neārstejot komplikējas ar neauglību un citām problēmām.

Atrāc, kopīgi izrunāsimies un novērsimis problēmas, kas liegtu izbaudīt atmodas gaidas! Nemēģini nodarboties ar paārstēšanos vai klausītās menstruācijas, vai gluži prenēji – parādījušies smērējoši izdalījumi oksla vidū. Vai arī Tu iemīles un kā nepatikams pārsteigums var būt seksuāli transmisīvās saslimšanas, kuras, laikus, neārstejot komplikējas ar neauglību un citām problēmām.

Atrāc, kopīgi izrunāsimies un novērsimis problēmas, kas liegtu izbaudīt atmodas gaidas! Nemēģini nodarboties ar paārstēšanos vai klausītās menstruācijas, vai gluži prenēji – parādījušies smērējoši izdalījumi oksla vidū. Vai arī Tu iemīles un kā nepatikams pārsteigums var būt seksuāli transmisīvās saslimšanas, kuras, laikus, neārstejot komplikējas ar neauglību un citām problēmām.

"Es palīdzēšu Tev sagaidīt veselīgu un
mīlestības pilnu pavasari!"

■ Klātienēs nodalas studentēm 15%,
bet studentēm grūtneicēm 20% atlaidē pie ginekoloģu
■ Studentēm 10% atlaides
pie poliklinikas ārstiem speciālistiem!

Informācija par cenām pa tālruni **7227980**
pieteikšanās pie ārsta **7214197, 7286470.**

Kāpēc LU SP ir tāda, kāda tā ir

com!
PĒTERIS LEDIŅŠ,
frat. Lett.

LU SP darbojos pasīvi un pie tam pārsvarā ar vairāk vai mazāk, bet tomēr destruktīvu kritiku, cerot, ka tā galarezultātā palīdzēs veikt kādas pozitīvas izmaiņas. To daru no šī semestra sākuma, bet absolūti bez iepriekšējas pie redzes. Esmu saskatījis vairākas problēmas, ar ko saskaras LU SP, un tagad mēģināšu tās analizēt.

Problēmas

Viena no problēmām LU SP ir tās ārejais vai pat iekšējais tēls – no vienas pusēs, aktīvu jauniešu kopums, bet no otras – skāļi skanoši izklaides pasākumi, kuros dažkārt tiek piemirsts par LU SP kā visas LU pārstāvniecību no studentu vides.

Lai tie nebūtu tukši vārdi (un tas ir fakts) – lasiet UA 12. numuru 2004. gadā, Ligas Stankevičas teikto par alkohola lietošanu un pieņemto par patiesu apgalvojumu. Lasiet un apskatiet attēlus 11. numurā no pirmā LU SP semināra un mēģiniet atspē-

vēl netiek ievietoti, bet bez labojumiem tie pieejami LU SP iekšējā e-pastu listē. Attiecībā uz lapu – akmens datorīķu (arī manā) dārzīnā – nav isti neviena, kam būtu laiks palīdzēt.

Interesanta lieta, ar kuru esmu saskāries vismaz divreiz – ideju spirāles daba – t.i. – laikam ejot, LU SP mēģina risināt vai varbūt radit loti lidzīgus problēmas – tā ir neinformētība attiecībā uz pagātni. Domāju, ka pat bijušais priekšsēdētājs Pēteris Jurčenko nevarētu daudz pastāstīt par laiku LU SP'ā tās atjaunošanas laikā. Tomēr, šī ir

LU Studentu padomes sēde Rektorāta sēžu zālē šī gada sākumā

netika spriesti, pat nekāda uztraukuma par to nebija (var jau būt, ka viss bija normāli). No LU SP var tikt atstādināts kāds biedrs tikai, ja tas nav apmeklējis divas sekojošas sēdes bez kāda at-taisnojoša iemesla. Sliktas sekmes, LU prestiža graušana vai kas tmlldz. viegli "iziet cauri". Interesanti ir, ka LU vadiba arī nav reagējusi uz šo pēdēji incidentu, kaut arī, manuprāt, jau UA 11. numurs bija tiri interesants no sāda skatu punkta.

Sekas, iemesli, risinājumi
Studijas LU būs ieraksts CV lielai daļai Latvijas jauniešu. Kā tas izskatīsies? Ilustrācijai īsa anekdote – "Iet pa celu LU students. Preti nāk RTU students. Arī piedzēries!" Apgalvojums "esmu beidzis LU" vairs neizklausās diez ko spožs. Apgalvojums "Esmu bijis LU SP" jau varētu būt kā melns zīmogs, bet politiķa karjerai, šķiet, tas vairāk kalpo kā kompromāts, nevis spēju apliecinājums.

No vadibas pusē šāda tēla (un, pārfrāzējot zināmu izteicēnu – nav dūmu bez kūlas) esamības pielaušana var realizēties kā vēl viens iemesls studentu skaita kritumā, studētu darba kvalitātes zudumā (paskatieties uz mūsu padomi!). Nemaz nerunājot par to, ka jau šobrid LU bieži ir tikai otrā izvēle tiem, kas vēlas studēt ekonomiku (Rīgas Ekonomikas Augstskola) un droši vien, arī citas zinātnes.

Blakus jau nosauktajiem sāpīgajiem jautājumiem ir sodu trūkums jau LU SP darbību regulējošos likumos – pēc LSA kongresa (apraksts UA 12. numurā), nekādi sodi potenciālajiem vainīgajiem

peč vajadzētu iesaistīties organizācijā līdzīgai LU SP, kuras darbības pēdējā laikā ir vienkārši izcilas (labo darbu varbūt arī potenciāli ir vairāk). Bet nejūtot nekādu konkurenci, mēs varam atlauties uzvesties brivi, kā tas jau iepriekš UA ir teikts.

Liela daļa no iepriekš minētām problēmām skaidrojamas ar LU SP neaktualitāti. Pirms 1940. gada tās vēlēšanās balsoja 80% studentu, tagad mazāk par 20%. Tiri jauki būtu darīt vēlēšanas pieejamākas – piemēram, datorikas nodalā Raiņa 19 studenti dažkārt ierodas, neapmeklējot garderobi (nav pieklājīgi, tomēr dažkārt nākas steigties), bet balsošanas iecirknis atrodas pirmajā stāvā vietā, kas galīgi nav pa ceļam. Otra iepēja – kāpēc to nevarētu darīt elektroniski?

Informētība – LU specifika ir lielais studentu skaits – tā, piemēram, lietot REA praksi, veidojot epastu listi, kurā briovi var rakstīt katrs students,

LU SP priekšsēdētājs Ivars Lukaševičs:
"Ir nepārtraukti jāseko līdzi, lai viss
vienmēr notiktu. Es apsolu to darīt!"

rot rakstīšanas tiesības kādai mazai cilvēku grupai. Tehniskas iespējas ir – katram studentam ir savas kastītes, kuru nodrošina LANET. Epasta listes izveidošana nav īpaši sarežģīts pasaikums, bet tās administrēšana varētu būt kādu pāris studentu sociāli-brīvprātīgs uzdevums (dažkārt ārziņju universitātes isti ne-

spēj saprast, ko nozīmē 7 ievadā Ēiropas kultūres vēsturē II, bet saprot, ko nozīmē brīvprātīgs darbs). Diemžēl šāds priekšlikums atsaucību LU SP neguva.

Visbeidzot – atbildības izjūta un likumu sakārtotība. Jā, ir tiesa, ka vienīgie noteikumi, kas regulē uzvedības normas ir LU iekšējās kārtības noteikumi, kuri paredz sodus par nesekmību, mācību traucēšanu un tmlldz. Diemžēl par LU prestiža graušanu (tā veidošana ir katra LU studenta pienākums), šķiet, neviens no so diem nav tīcis piemērots manas studenta karjeras laikā nevienam. Likumu neesamību varētu kompensēt ar lielāku atbildības sajūtu, bet tā jau nav mūsu stiprā puse. Noskatieties Pēdējo Samuraju – ja katrs Latvijas premjers būtu bijis ar līdzīgu dzīves skatījumu kā videjs samurajs, tad daudzi laikam nebūtu vairs starp dzīvajiem (harikiri ir istais vārds). Pie mums ne lielu nepatīkšanu gadījumā atliek neko sliku nesadarīt kādu mēnesi.

Kāpēc, kāpēc

Ceru, ka esmu ieskicejīs vairākas no problēmām, kas skar LU SP un arī piedāvājis kādus risinājumus. Dārgie līdzstudenti, LU SP ir tā, kas pārstāv visus jūs – citiem vārdiem jūsu spogulis – nelaujiet šai organizācijai būt nekvālitativi! LU SP ir atvērts katrai dienai, tīcī, ka tās priekšsēdētājs Ivars Lukaševičs jūsu aktivitātes pieņems ar lielu prieku. LU SP sēdes ir atklātas (kaut ne vien mēr ārēji par to esamību ir viegli uzzināt), LU SP nav nekā slepena (vai arī ir tik ļoti, ka es to nezinu).

LU SP – tā ir Tava un tieši Tava iespēja!

kot apgalvojumu, ka šie foto uzņēmumi nerada nekādu prestižu jebkura lasītāja acīs.

Problēmu rindas nākamā iemītniece – studentu neinformētība. 11. martā notika pasākums par godu 8. martam Latvijas Mūzikas akadēmijas Studentu klubā. Cik cilvēku par to zināja? Tiri teorētiski, LU studentu skaits mērāms desmitos tūkstošu. Cik studentu zina par LSA (Latvijas Studentu Apvienību)? Cik vispār zina par LU SP aktivitātēm un to, ka Radio NABA ir raidījums, kurā tiek runāts par studentu dzīvi?

Pirms pāris nedēļām griēju izlasīt kādu LU SP sēdes protokolu, bet to darīt varēju tikai LU SP telpās – t.i., iznest ārā, lai nokopētu, man nebija lauts. Pasauļes tīmekļi LU SP lapa ir atjaunota, bet vēl arvien tapšanas stadijā – tomēr dažāda interesa informācija šeit ir pieejama! Sēžu protokoli gan

rastos virkne ar grūtībām – 19000 cilvēku tomēr spēj radīt pietiekami lielu jūkli. Tomēr, varētu šādu listi veidot moderētu (t.i., katrs nosūtītās epasts izietu cauri zināmai cenzūrai), vai arī piešķi-

Pavadīt nakti zem čehu tilta...

Vienu nedēļu un sešas stundas ilgs ceļojums

RAULS ĀBIKIS,
LU Ģeogrāfijas
un zemes zinātņu
fakultātes students

Sāksim ar to, kāpēc tas ceļojums vispār sākās – kādu dienu sēdēju LUSPĀ pie datora un rakstīju kaut kādus nezināmus un nevienam nevajadzīgus papīrus, vai arī kā parasti spēlēju zoliti, un tai pat laikā kabinetā notika pārrunas par braukšanu uz *hoķi*. Sarunā neiedziļinājos, bet, kad izdzirdēju vārdus "...ha, jūs brauksiet... Mēs arī! Vai ne Raul?", acis no ekrāna neatraujot un veltot pārdomām par šo ceļojumu ne vairāk kā sekundes divas, devu apstiprinošu atbildi...

Lēmums nu bija pieņemts un atkāpties vairs nevarēju, lai arī braucienam nepieciešamais inventārs nebija ne tuvu vēlamajam. Vēl grūtāku šo braucienu padarīja tāds apstāklis kā georallijs. *Starpā* bija tikai trīs dienas, un tas nu tiešām ir pats minimums, lai atkoptos no tāda pasākuma. Bet beigu beigās es, atmetot ar roku meiteņem, mācībām, sievai, bērniem, darbam un visam pārējam, un biju gatavs doties celā. Līdzī man bija lētākais *Rīmi* komplekts ceļošanai (telts un guļammaiss), 20 eiro un šāds tāds apgērbs, izņemot jaku (aizmirsās). Braukt man nācās vienam, jo paredzētais ceļojuma biedrs, apreibis no svaigā pavasara gaisa, pazaudēja pasi (tizlais *Raikaču*). Tā nu mani 23. aprīļi viens labs cilvēks aizveda līdz Lietuvas robežai un es sāku savu ceļojumu, tērpies Latvijas hokeja izlases kreklā, ar 1987 gada karti rokā (...).

Pārbraucis Polijas robežu, laimīgs tā kā apelsīns, (380 km vienā piegājienā), izķāpu ārā no čeha braucmā un uzreiz aiz viņa nāca *fūre*. Es pacēlu roku un – IR! Vadītājs un *fūre* – slovāki. Runāja slīkti krieviski, angļiski – vēl mazāk un arī manas franču, vācu un latīnu valodas zināšanas nepalīdzēja. Parādiju viņam karti, un izvilkām kopsaucēju – vietu, līdz kurienei viņš varētu mani pakert. Aizveda mani līdz Belastokai un parādīja virzienu uz Varšavu. Izgāju cauri pilsētai un uz lielceļa pēc nepilnām desmit minūtēm nostopēju vieglo automašīnu. Tas bija ēbrejs, kurš bija dzimis Polijā un loti labi komunicēja vairākās valodās. Braucām pa *bāni* ar ātrumu no 170 līdz 200 km/h. Kad bijām jau nobraukuši ap km 100, mūs apturēja policija ar ātrumu +70, bet steigā izdomātais iemesls par to, kāpēc tas tika pārsniegts, nostrādāja, un mēs no soda izvairījāmies. Nesenais incidents manu šoferīti, protams, ne-satrauca, un mēs turpinājam

celu tādā pašā gaitā. Nonācu Varšavā rekordārumā, ap 00:30 atvadījos no mūsu daudzniecībā drauga un nolēmu, ka 680 km pirmajai dienai būs pietiekami, tādēļ sāku meklēt vietu *migai*.

Tāda vieta atradās preti lielveikalū rindai šosejas malā. Uzcelu telti un devos pie miera. No ceļa noguris, ātri iemigu, bet miegs bija slikts un uz 04 no rīta sapratu kāpēc – gulēju peļķē, jo ārā stipri lija. Guļammaiss slapjš, telts lietu neaiztur, rezultātā – guļammaiss slapjš un visas drēbes vairāk vai mazāk – arī. Sajutot tīri stulbi, ārā tumšs, drēbes slapjas, pat radās jautājums: "Ko es te daru?" Tas turpinājās visu rītu un, kad uzausa diena, sēdēju telti uz somas ar briesmīgi saviebtu seju un garastāvokli stipri zem nulles. Vēl

es konstatēju, ka nav *paķēries līdzi* nazis un konservus attaisāmais. Notupējis līdz 11:00, nodomāju, ka nav ko zaudēt un sapakojies devos celā. Pārgāju pāri ielai pie veikala un uzrunāju kādu cilvēciņu, kurš gan nesaprata visu, bet tas, ka gribu tikt prom no pilsētas, viņam tapa skaidrs. Norunājis piecas minūtes monologu poļu valodā, smaidīgs un apmierināts iesēdināja mani savā *650 fiatā* (ledusskapja lieluma poļu autiņš) un apsolīja izvest no pilsētas. Runāja viņš loti daudz. Sāka jau likties aizdomīgi, bet, kad pateica, ka ir sanitārs, visa mana nesaprāšana pagaisa, jo sanitāri ir loti dīvaina tauta un visur viņi ir vienādi. Aizvedis mani ārpus pilsētas, pats izķāpa kopā ar mani un vēl parādīja, kā ir jāstopē un kur jāstāv (pilnīga 0 stopēšanā).

Atvadījāmies, un viņš aizbrauca. Arā vēl joprojām pamatiņi lija, un es jutos tikai nedaudz labāk (...).

Jauns pārītis izmeta labu

likumu un aizveda līdz robežai, kur veiksmīgi satiku latviešus, kuri brauca uz Viņi un solja aizraut līdz vienai no lielākajām Čehijas pilsētām – Brno. Vēlu nakti iebraucu Brno un domu par telti atmetu uzreiz. Pilsēta liela, tātad jājet un *auteni*, vai *dz. cēla staciju*. Tā arī izdarīju. Pēc vietējo norādījumiem tiku līdz *dz. cēla stacijai*. Iegājis iekšā mazā nakts uzgaidāmājā telpā, sajutu patikamu siltumu un tuvējā benktī iekārtojos uz nakts guļu. Bet mani prieki nebija ilgi, jo uzradās sākumā viena, vēlāk divas, tantes, kuras

kai pazemīgus un bailigus skatienus, visu laiku atstāja valā ārējās durvis un piedevām darīja to visu ar loti nekaunigu gimi! To viņš veica vairākas reizes un, sakarā ar to, ka mana vieta bija pie durvīm, es sāpīgi izjutu viņa pāri darījumu. Pēc reizes ceturtās vairāk neizturēju, cēlos kājas un gāju ar viņu runāt. Viņš piedevām visam izrādījās arī *rupeklis* un teica, ka durvis stāvēsot valā. Kāpēc – viņa š un č valodu nesapratu. Tas nu mani tiešām sakaitināja. Piesoliju ar viņu fiziski izrēķināties, aizcirtu durvis un vēroju šā

grupu. Viņa cēlsirdīgi mani un manu sagurušo kolēģi savāca pie sevis viesnīcā.

Nākamā diena bija ekskursijas pa pilsētu un vakārā – spēle ar Kazahstānu. Veiksmīgi dabūjām biletus (Ls10) un gājām uz spēli. Saņutas pēc spēles – neaprakstamas. Tūlit liela daļa tūristu grupu devās prom, un mani viens *čoms* ar autobusu *parāva līdz Čehijas – Polijas robežai*. Tur arī pārnakšņoju. Nākamajā ritā laiks bija brīnišķīgs. Uzreiz tiku līdz *Wroclavai*, kur sākās mans ilgākais gājiens cauri bezgalīgajai pilsētai. Gāju un blen-

zu uz meitenēm, jo biju dzīrdējis stāstus par poļu skaistulēm (nu teiksim tā – tīri *ok*, bet nesalidzināmas ar mūsu pašmāju jaunkundžītēm). Tā nu es pēc vairāku stundu mocišanās tiku ārpus pilsētas un sāku stopēt. Negāja galīgi līdz brīdim, kad ieraudzīju *fūri* ar latviešu nr. Sāku aktīvi vicināties un JĀ! Paņēma mani un kas vislabākais – *džekī* brauca mājās. Braucām kolonā divas mašīnas, abi šoferi

krievvalodigi latvieši un īsti tālbraucēji. Brauciens ilga trīs dienas, kuru laikā viņi man uzsauca gan pusdienas, gan dzīrdīja ar uguns ūdeni. Katrā pieturas vietā aplūkojām vietējas daiļavas, kuru cena svārstījās no Ls 3,5–8 (dažas pat tīri labas). Dzirdeju simtiem stāstu par bandītiem, policistiem un citiem neliešiem, kuri ir *daļnaboju* galvenais bieds. Tikuši līdz Lietuvas robežai mūs sagai-dija nepatikams pārsteigums – 16 km gara smago mašīnu rinda! Stāvējām rindā, runājām rupījibas, taisījām ēst un virzījāmies ar 500 metriem stundā. Pēc 22 stundām veiksmīgi iebraucām Lietuvā un tad, ar vienu pieturvietu, *maucām* uz Rīgu. Biju loti pateicīgs abiem šoferiem, kuri mani izlaida nepilnu kilometru no kopīmīnēm un pret manu pateicību atteicā: "Tas jau tāds nieks vien ir!" Lūk, tā arī mans ceļojums tieši pēc vienas nedēļas un sešām stundām beidzās.

Sāku aktīvi vicināties un JĀ!

par visu varu visādiem panēmieniem gribēja mani izdabūt ārā no manas foršās vietinās. Es, kā jau īsts latvju dīls, uztāsīju dusmīgu gimi un skaidrā spāņu valodā paziņoju, ka neko nesaprotu un ārā jau nu *toč* neiesu. Tā nu viņas likās mierā, bet ne uz ilgu laiku, jo tuvumā bija atraudušas policisti un nu trijatā nēmās mani gānit. Cinījos kādas desmit minūtes, tomēr beigās zaudēju. Izgājis tuneli divus stāvus zem zemes, sajutu "patikami aukstu" caurveju. Ko darīt zināju momētā – vēroju dīvaino cilvēku plūsmu un sekoju viņiem, un, protams, bezpajumtnieki aizveda mani uz manu jauno naktsmītni – vietu starp dušām un tualetēm...

Gaiss bija smacīgs un mitrs, bet toties silts. Daudz nedomādams, pāris metrus atstātus no *bomžiem* izklāju savu *tirolīti* un, atspiedies uz somas, centos iemigt. Bet tas laikam nebija lemts, jo vietējais "jaunais milzis", kura mani kolēģi uzmeta ti-

reakciju. Tas pastāvēja, paraustījās, kaut ko pakliedza, bet beigās nodurtu galvu devās prom. Tā nu es biju kļuvis par stacijas tualetes nacionālo varoni un, jūsmīgiem skatieniem no manu nakts biedru pušes pavadīts, devos gulēt. Nākamajā dienā ap mani salasījās visi vietējie un n-tajās valodās stāstīja savus dzives stāstus (...).

Pa nakti paliku kiršu alejā, kuras stāvums bija apmēram 30 grādi, jo gulēt dabūju atspiedies pret koku, lai neslēdētu zemē. Nākamā diena bija kolosāla, jo satiku pārējos biedrus, kuri izbrauca no Rīgas dienas divas vēlāk. Noskatījāmies Vācijas spēli un devāmies uz vecpilsētu. Nolēmām, ka latvieši jau nu par biļetēm nemaksās (un to ari nedarijām visas trīs dienas). Vecpilsētu atceros tā miglai-ni, bet bāru, kurā bija tikai latvieši un skanēja tikai latviešu mūzika, pēc trīs stundu gulēšanas atceros labi. Beigās jutos loti saguris, tādēļ paldies meitenei, kura vadīja fanu

Laba mūzika no sirds

Jauna programma veciem cilvēkiem

ANDA LASE,
"Universitātes
Avīze"

JURIS ŠTEINBERGS radio NABA vada raidījumu "Jauna programma veciem cilvēkiem" (ar otru raidījuma vadītāju I. Bērziņu intervija nākamajā avizes numurā), regulāri redzams arī TV raidījumā "Bez tabu". Pēc izglītības J. Steinbergs ir molekulārbioologs, 2001. gadā aizstāvējis doktora grādu molekulārbioloģijā, līdz ar to zinātnieka karjera beigusies; tagad viņš ir SIA GenEra direktors. Tā ir pirmā privātā laboratorija Latvijā, kas nodarbojas ar gēnu testēšanu diagnostikai un medicīniskām vajadzībām, un veic arī daudz tādu analīzu, ko Latvijā neviens cits neveic. J. Steinbergs arī pasniedz molekulārbioloģiju LU Bioloģijas un Medicīnas fakultātē.

Sarunā ar J. Steinbergu vairāk koncentrējāmies uz viņa vadito raidījumu NABA, lai gan būtībā saruna ar tik daudzpusīgu personību varēja izvērsties par jebko...

Sākotnējā ideja raidījumā "Jauna programma veciem cilvēkiem" bija spēlēt vienākās labu mūziku. Bija doma, ka es varētu uzspēlēt kaut ko no senākas mūzikas, no 70tajiem, 80tajiem gadiem, jo tā laika ļoti daudz labas mūzikas ir nepelnīti aizmirsta. Pieļauju, ka NABU klausās ļoti daudz studentu, un iespējams, ka

Mans mērķis drizāk ir informēt, jo tie cilvēki, kas NABU klausās, diez vai viņi ir ipaši jāizglīto, viņi ir tie, kuru gaume diezgan daudz atšķiras no vidusmēra.

Cik svarīgi jums ir piedeरēt pie NABAS?

Man piederēt šim raidījumam – tas ir ļoti egoistisks, savīgšs un merkantils piegājiens, jo es apmierinu tikai

noju tos cilvēkus, kas šo radiostaciju ir uzcēluši no pēliem un turpina to būdīt un tājā darboties. Kā radiostacija šis veidojums ir absolūti unikāls. Tā personību bukete, kotoru izdevies savākt Mādaram stilu ziņā, ir vienākās lieliska. Lai arī šie cilvēki savos raidījumos pārstāv dažādus, reizēm pat nesavietojamus mūzikas stilus, viņiem tomēr ir kaut kas kopīgs, vienojošs. Būtībā viņu prasības ir augstākas kā vidusmēram.

Tā, ko es saucu par labu mūziku, tā nav domāta visiem klausītājiem. Laba mūzika ir elitāra padarišana.

Tā, tāpat kā laba māksla un literatūra, nav domāta videjam patērētājam. Videjā patērētāja līmenis, lai cik tas sapīgi neizklausītos, ir ārkārtīgi zems. Tas ļauj man, un arī citiem cilvēkiem, ka sevi uzskata par šadas mūzikas klausītājiem, varbūt justies mazliet pārākiem par tā saukto vidusmēru. Kas turko slēpt – tas ir patīkami... Tā ir piederība; cilvēks agrāk vai vēlāk meklē domubiedrus jomā, kurā viņš darbojas.

Daudz vieglāk ir strādāt kopā ar cilvēkiem, kas domā lidzīgi tev, tas, manuprāt, ir arī vienojošais moments NABĀ.

Vai pārnem nostalģija, klausoties 80to gadu mūziku?

un vienīgi savas godkārīgās vajadzības... Esmu nostrādājis piecus gadus kā radio dīžejs komercradio, un man nav sveša tā sajūta, kura pārņem jebkuru DJ, kad jāspēlē ēterā mūzika tādos rāmjos, kādus uzliek formāts vai radio direktora garastāvoklis. Skaidrs, ka tas, kas notiek NABĀ, kad es varu atrākt un spēlēt faktiski jebko, kas ienāk prātā un kas atbilst manam tā briža noskanojumam, rada ļoti pozitīvas emocijas, tas ir kā narkotika. Ja vienu reizi mēnesī netiek pie mikrofona, tad naktis nevaru mierigi gulēt un man rādās murgi...

Par NABU vispār es nebeidzu sajūsmītāties un apbrī-

par cilvēku kā būtni, par dabas procesiem, par to, kā te viss uz šis planētas ir veidojies un attīstās, tas nevar neatstāt iespaidu uz manu kopējo pasaules redzējumu. Esmu diezgan tālu no visa mistiskā, mani nav sevišķas bijības pret visādām pārdaibiskām lietām. Man nepatik fetišizēt un glorificēt tās liecas, kurās nevar logiski izskaidrot.

Vai mūzika kā māksla jums pašam ir nozīmīga?

Jā. Tā ir būtiska, šobrīd liekākais hobijs un aizraušanās. Man loti grūti iedomāties savu dzīvi bez mūzikas klausīšanās. Mājās vienmēr kaut ko klausos, un tad jau tas ir uz labas aparatūras iestāja skaļumā, tādā kvalitātē, kā vēlos. Man loti patik tās fiziskās izjūtas, ko tu gūsti, atrodoties, teiksim, basa skalrūnu tuvumā – tās fiziskā izpratnē.

Mūzika vienmēr cilvēkā izraisa kaut kādu noskaņu, un man tas vienmēr bijis bezgala svarīgi. Es nevaru dzīvot bez kvalitatīvās mūzikas. Tās drizāk ir intuitīvas sajūtas, kā atšķirt labu no sliktas mūzikas. Es piederu pie tiem, kas uzskata, ka mūsdienu mūziku visās tās izpausmēs, vai tā ir nopietnā, akadēmiskā, elektroniskā, popmūzika vai rokmūzika, ir pieskaitāma pie tikpat nozīmīgām mākslas izpausmēm kā literatūra, tēlotāja māksla utt. Tas, ka reizēm mūsdienu mūziku zākā un izturas pret to kā otršķirigu, salīdzinot, piemēram, ar literatūru, ir absolūti nepareizi. Iemesls varbūt ir tas, ka mūzika ir daudz vairāk sajūtama visapkārt, tā skan absolūti visur. Un nelaimē ir tā, ka skan absolūti ne tas pats labākais, kas ir radīts. Bet tas ir tas pats, kas salīdzināt literatūru ar veikalui izkārtēm, gan viens, gan otrs ir rakstīti vārdi; bet tāpēc jau neapgalvosim, ka tas, kas rakstīts uz izkārtēm, ir sliktā literatūra...

Cilvēki, apstājieties un mazdrusīgi padomājet! Jūs katru dienu ejat garām grāmatnīcām, kurās ir tūkstošiem grāmatu, un pēdējā pusgada laikā jūs esat izlasījuši varbūt kādas piecas... Vai jums kādreiz ir ienācis prātā, kādās bagātības slēpjās tajās, ko jūs neesat izlasījuši? Tieši tas pats attiecas uz mūziku. Jūs katru dienu

pa radio dzirdat simtiem dziesmu. Vai esat kādreiz padomājuši par to, ka bez šiem gabaliem, kas *nonstopā* atkārtojas visās stacijās, ir kaut kas tāds, kas varētu būt daudz interesantāks nekā tas, ko jums *mal* caurām dienām? Apsēdieties, aizveriet acis un padomājiet vienas piecas minūtes par šo tēmu... Nav daudz tādu cilvēku, kas aizdomājas, ka aizvisas tās fasādes slēpjās daudz nopietnākas, dzīlākas, labākas lietas. Kritērija jau īstenībā nav, kas pateiktu, kas ir tā labā mūzika, vienīgie kritēriji ir cilvēki, kas šo mūziku klausās un līdz ar to pazīst. Atliek *apskatīties*, kāds ir izglītības līmenis cilvēkiem, kas klausās, piemēram, Deividu Silvianu. Es lieku savu galvu ķīlā (un apēdišu savu somu!), ja kāds man pierādis, ka cilvēki, kam patik Silvians, ir dumjāki un mazizglītotāki par tiem, kam patik Eirovizija, piemēram.

Skaidrs, ka laba mūzika ir tā, kas nāk no sirds, tā, ko radījuši labi un apdāvīnāti cilvēki. Lai radītu labu mūziku, pirmkārt, jābūt talentam, otrkārt, loti augstai meistarībai, ja runājam par instrumentu pārvaldīšanu. Ja jūti, ka tas cilvēks, kas spēlē vai dzied, pārvalda to, ko viņš dara, perfekti, tad ir milzīgs baudījums to klausīties. Ir arī noskaņa, ko mūzika rada. Reizēm var uzkonstruēt šausmīgi smalkas un sarežģītas melodijas, bet tās būs tukšas un garlaicīgas. Citreiz atkal kaut kas pavisam vienākās primitīvs var izraisīt loti spēcīgas emocijas.

Kas attiecas uz NABU, mani sajūsmina tas, ko šis radio dara klausītāju informēšanā, ka aiz šis redzamās, skāļās fasādes slēpjās kaut kas vairāk, neviena cita radiostacija ar to nenodarbojas. Visas citas radiostacijas ir uztaisītas ar vienu vienīgu mērķi – pelnīt naudu, kas arī ir komercradio pastāvēšanas iemesls.

Jūs novērtejat augstu kvalitāti?

Patiensībā jā. Man nepatik haltūras. Jebkurš slikti padarīts darbs ir drānķigs. Tas vecītis, kurš ir teicis – ja tu ko dari, tad dari to labi, vai arī nedari vispār, tas ir bijis absolūti ģeniāls. Ja tu kaut ko nedari pēc labākās

"Pasaule mainās, un mūzika mainās tāi līdzī."

viņi var arī daudz ko nezināt no tās jaukās mūzikas, kas skanējusi tolik. Arī nevienā citā radiostacijā Latvijā šāda mūzika netiek spēlēta, veiklos tā bieži nav nopērkama, tātad trūkst informācijas. Mēs ar Madaru (M. Šramdiers, NABAS direktors) vienojāmies, ka vienu stundu no divām es spēlētu visu, kas ieņāk prātā pašam, un otru stundu varētu veltīt kādam vienam māksliniekam, ne tikai spēlēt mūziku, bet arī pastāstīt kaut ko, faktus no biogrāfijas, iepazīstināt ar diskogrāfiju. Esmu centies šo ideju realizēt, bet ir arī reizes, kad tas nav īsti izdevies tā iemesla dēļ, ka nav bijis laika sagatavoties.

un vienīgi savas godkārīgās vajadzības... Esmu nostrādājis piecus gadus kā radio dīžejs komercradio, un man nav sveša tā sajūta, kura pārņem jebkuru DJ, kad jāspēlē ēterā mūzika tādos rāmjos, kādus uzliek formāts vai radio direktora garastāvoklis. Skaidrs, ka tas, kas notiek NABĀ, kad es varu atrākt un spēlēt faktiski jebko, kas ienāk prātā un kas atbilst manam tā briža noskanojumam, rada ļoti pozitīvas emocijas, tas ir kā narkotika. Ja vienu reizi mēnesī netiek pie mikrofona, tad naktis nevaru mierigi gulēt un man rādās murgi... Par NABU vispār es nebeidzu sajūsmītāties un apbrī-

Tālāk brauksi, tālāk tiksi

jeb LUSP izbrauc topošo studentu medībās

DACE KALNIŅA,
LU Studentu padome

Aprīla mēnesī LU SP biedri veselās 6 tūrēs apbraukāja Vidzemes skolas, lai stāstītu par iespējām, kādas piedāvā LU, lai dalītos pieredzē par akadēmisko procesu reālitātē ne tikai solitajās programmās, kā arī stāstīja par studentam tik ikdienišķām lietām kā dzīve dienesta viesnīcās, nepieciešamā nauduņa, lai varētu izdzīvot Rīgā, studiju savienošana ar mācībām jeb vienkārši sakot – KĀ TAS IR BŪT STUDENTAM un KĀPĒC IR LABI STUDĒT TIEŠI LU.

LU SP biedri Mārtiņš Umbras un Dace Kalniņa

Šī pasākuma mērķis bija vienkāršs un cēls – jauniešiem no lauku reģioniem sniegt tādu informāciju, kādu nevar iegūt ne izstādē "Skola", ne arī kur citur. Vidzeme tika izbraukāta stūriem. Studenti varēja aplūkot gan savas dzimtas takas, gan arī redzēt ko jaunu. Kopumā tika nobraukti vairāk kā 2322 km, informēti vairāk kā 1500 skolēni.

LUSP biedri tikās ne tikai ar 12. klases skolēniem, bet arī 10-tajiem un 11-ajiem, jo mūsdienās par savu nākotni ir jāsāk domāt ātri. Kopumā var teikt, ka projekts bija izdevies, jo interese no skolēnu puses bija liela un neviltota. Gribētos cerēt, ka tas nebija tikai tāpēc, ka šajā laikā nenotika kāda cieta stunda vai arī skolotāja pirms tam bija brīdinājusi, ka

"Paldies entuziastiem, kas savās brīvajās piektienās atradās LU busīnā kaut kur Vidzemes nostūrī!"

lai pieklājības pēc kaut ko pajautājot... Diemžēl gadījās arī tā, ka vienīgo interesi izrādīja pieklājīgās skolotājas...

Vienīgais ieteikums LU, ka vajag sagatavot arī frizerus un dizainerus, jo kā tas nākas, ka Jums nav frizeru???

LIELAIS PALDIES vieniem, kas palidzēja realizēt

šo projektu, ipaši tiem entuziastiem, kas savās brīvajās piektienās atradās LU busīnā kaut kur Vidzemes nostūrī, kā arī LU SP Sabiedrisko attiecību komisijai, kas bija šīs idejas autori.

Projektu ir paredzēts turpināt nākamgad, šoreiz apbraukojot Kurzemē. ■■■

◀ Nabas lapa

sirdsapziņas, tad to patiesībā nav vērts darīt.

Vai, jūsuprāt, var kvalitatīvi nedarīt neko?

Jā, var. Diemžēl šī spēja piemīt loti nedaudziem, manuprāt, cilvēkiem, apveltītiem ar loti asu prātu, par tādiem saka, ka viņi ir spējuši "panemt savu dzīvi aiz bīkšupriekšas". Vēl saka, ka šādi cilvēki var visu savu dzīvi pārvērst par vienu lielu mākslas darbu.

Kā meklējat mūziku raidījumam?

Raidījuma sākumā vēl varēju iztikt ar to, kas man pašam bija pieejams kompaktdiska formātā. Kas attiecas uz kādu biogrāfisko vai diskogrāfisko daļu, mūsdienās jau nav nekādu problēmu to atrast. Tādā veidā tapa raidījumu par Robertu Fripu, King Crimson, Sylvian, Loriju Andersoni, Cocteau Twins. Pēc pirmā gada sapratu, ka mana kolekcija tomēr ir ārkārtīgi niecīga, un savas iespējas bija jau izsmēlusī. Tad es lēnā garā sāku apzināt savu draugu kolekcijas. Man viņiem jāsaka liels paldies, jo, pateicoties viņiem, ir tapuši vairāki stundu gari raidījumi, piemēram, par vācu grupu CAN.

Pirmajā stundā mana izvēlētā mūzika ir pilnībā atkarīga no tā mirkļa struktūras, arī no mana garastāvokļa un arī dzan mazliet no tā, kas skanēja pirms tam. Pirms es ierodos studijā desmitos vakarā, parasti skan raidījums Vinila vilnis, un manas stundas sākumā vismaz cenšos

to viņu radīto *filingu* ēterā neizjaukt. Loti labi saprotu, ka piektienas vakars un desmit vakarā ir tas bridis, kad radio klausās relatīvi maz cilvēku. Tad es atkal jūtu papildus atbildību klausītāju priekšā, jo es loti labi apzinos, ka pie radioaparātiem ir palikuši uzticamākie NABAS klausītāji. Tas arī liek vairāk piedomāt, ko tu liec ēterā un netaisit tādus nesaprota mus lēcienus ritmā un noskaņā.

Vai raidījuma laikā vienmēr rodas atbilstoša noskaņa?

Ja man iekšējā sajūta neatbilst tam, kas skan ēterā, tad parasti es jūtos slīkti. *Filinga* lietu nevar tā logiski izskaidrot, bet skaidrs, ka tas ir svārīgs. Vismaz NABAS ēterā man nav neviens dziesmas, ko esmu atskanojis, un kas man nepatiku – arī tas rada vajadzīgo sajūtu.

Raidījuma laikā gan zvana diezgan maz, un tie pārsvārā ir vieni un tie pāši. Vismaz viens puisis tur ir, kas klausās tikai NABU un skafās TV, un tad mēs ar viņu šād tad parunājam.

Vai mūzikā esat atradis savus domubiedrus?

Jā, dažos jautājumos. Vienu sena domu biedrene man ir bijusi Laurija Andersone. Viemēr ir patūkami uzziņāt, ka kaut kur okeāna otrajā otrajā krasītā ir cilvēks ar tādu pašu humoru izjūtu kā tev. Otrs tāds fenomens man personiski vienmēr ir bijuši Cocteau Twins, bet tas vairāk intuitīvā un noskaņas līmenī. ■■■

Kīmiķu dienu pasākumu norises plāns

Ceturtdiena (20. maijs):

Plkst. 12⁰⁰
Plkst. 19⁰⁰

Zinātnisko darbu konkurss.

Svinīga kīmiķu dienu atklāšana LU Kīmijas fakultātes zālē ar karoga pacelšanu, jauno Kīmijas fakultātes kreklīnu prezentāciju, kas turpināsies ar Kīmiķu dienu balli un dažadiem konkursiem. Balvas "Zelta kīmīķis" pasniegšana.

Piektdiena (21. maijs):

Plkst. 12⁰⁰

Atklātā stunda ar kīmijas paraugdemonstrējumiem un priekšnesumiem.

Sestdiena (22. maijs):

Plkst. 9⁰⁰–9³⁰

Pulcēšanās kīmijas fakultātē un izbraukšana uz atpūtas bāzi "Kalnavoti" Koknesē.

Plkst. 11³⁰

Ierašanās Koknesē un pasākuma atklāšana.

Plkst. 12⁰⁰

Komandu pieteikšanās sporta spēlēm (futbols, volejbols u.c.).

Plkst. 12¹⁵

Sporta spēlu sākšanās.

Plkst. 21⁰⁰

Sporta spēļu laureātu apbalvošana.

Plkst. 21³⁰

Ugunskura aizdegšana un pulcēšanās pie tā.

Plkst. 24⁰⁰

Svētku uguņošana un ballēšanās līdz rīta gaismai.

Svētdiena (23. maijs):

Ap plkst. 14⁰⁰ izbraukšana un Rīgu!

NEW

Financing available

Full-time **MBA**

INFORMATION EVENINGS at

RTU Riga Business School

Every Wednesday, Skolas iela 11

The **RBS MBA** prepares managers of today and tomorrow. More than 70% of **RBS** students and graduates hold positions of leadership in Latvia and abroad.

We invite the ambitious and motivated to information evenings every Wednesday at 16:30 at **RBS** to learn about our new, internationally oriented **MBA** program.

Over the course of 12 years, in collaboration with **University at Buffalo** (USA) and the **University of Ottawa** (Canada), **RBS** has given nearly 400 leaders the tools needed for business and personal success.

Strategic Partners:

University at Buffalo
The State University of New York

RIGAS BIZNES INSTITUTS

RBS Student Information Center
Skolas Street 11, Riga LV-1010
Phone: 7217921
<http://www.rbi.lv>

TURPINI IESĀKTO
MAĢISTRA GRĀDS NAV GREZNĪBA,
TIKAI IKDIENAS NEPIECIEŠAMĪBA.

TURKLĀT TEV IR IESPĒJAMS KLŪT PAR MAĢISTRU
PAVISAM CITĀ NOZARĒ.

PAŅEM AUGSTĀKO

VISS PAR AUGSTĀKĀ LĪMEŅĀ STUDIJĀM
LATVIJAS UNIVERSITĀTĒ
WWW.LU.LV/GRIBUSTUDET
703 4444

PAGRIEZ PASAULI!

9 6 2 F M

Ceturtdienas

- 09.00 Savainas plēnāsēles
- 21.00 Dabaszakts (ska, dub, reggas, rock, stādy)
- 22.00 Tēloja-Rete Malle (World Music)
- 23.00 Zālais Karogs
- 24.00 Naktis sākumā

Plkst dienas

- 16.00 Rīvīj Vīnis (čokarības)
- 17.00 Top 25
- 18.00 Procedūru Kabinets (gaismīz saplēni)
- 19.00 Vīnele Vīno
- 22.00 Jauna Programma Veciem Čiliekiem
- 24.00 Naktis sākumā

Sestdienas

- 10.00 Tūvpilnī (Kino)
- 12.00 Brīni-Hits (literatūra)
- 14.00 Teikta Saīde (teātrī)
- 15.00 Radio Polka (fusjoni alternatīvi)
- 16.00 Top 25
- 18.00 Naukājē (moderēja pamāksla)
- 20.00 Gala nolēmums (post rock)
- 21.00 Divīžība Balīša
- 22.00 Reverbā (heavy metal, death, doom)
- 23.00 Arūna Projekcija (hc, punk)
- 24.00 Skapai Konstruktors (Electronica)
- Gaidītāji ar vīcu nākotnei Deutsche Welle

Šodienas

- 16.00 Staršentu pīlētura
- 21.00 Imprezzicija (dzīz)
- 22.00 Raipīvars (indie, alternative, experimental)
- 23.00 Diagnose (ambient, experimental)
- Starmelina (industrial, dark ambient)
- 24.00 Naktis sākumā

Otrdienu

- 21.00 98% Park (punk, disco, latin, afro)
- 22.00 Plesari īerači (hip hop)
- Hip Hop 96.2 FM
- 23.00 Sēnīši Esmu (bounce)

Trešdienu

- 21.00 Vibrofona (rusian electronica)
- 22.00 Nākotnes Vūzījs (trip-hop, d'mb, house, jazz)
- 23.00 Reaktivtīvs (industrial, electro, tech)
- 24.00 Naktis sākumā

Svētdienas

- 11.00 Zveigznotī brīdo (līdz)
- 13.00 Sākumās darbi
- 20.00 Rīdzīgi Mūzikas (latvijas mūzikā)
- 22.00 Signāls (Electronical)

www.radionaba.lv

UNIVERSITĀTES
RADIO

Nākamajā numurā

“Labi paziņas jau zina, ka visās mājas ballītēs vienā brīdi iestājas stadija, kad es visiem sāku uzmākties ar to, ka tagad mainīšu diskus, likšu mūziku un pēc savas gaumes veidošu vakara programmu. Vēlme dalīties savā fonētikas gau-mē ar plašāku auditoriju man ir bijusi jau sen. Līdz šim gan man nebijja nekādas profesionālas pieredzes. Ja man jārūnā par kaut kā-dām muzikālā formāta un gaumes sakritibām, tad radio NABA ir man vistuvākā raidstacija. Samērā bieži tieši tā skanēja manā radio uzvērējā, līdz es nolēmu šī gada sākumā savā dzīvē uzsākt atkal kaut ko jaunu. Man tas bija e-pastīš radio NABAi ar uzprasīšanos, vai es gadījumā neverātu tur kaut ko padarīt. Jā, es pats uzprasījos, jo, pretējā gadījumā, neviens tā arī neuzzinātu, ka es gribu *didzējot*. Viņi šo manu vēlmi loti laipni atbalstīja un tā nu jau kopš februāra sākuma piektīnas vakaros, laikā no desmitiem līdz divpadsmitiem, esmu dzirdams radio NABA ēterā. Šobrīd mēs esam divi – es un Juris Steinbergs, kas mainoties pa nedēļām, vadām raidījumu ar nosaukumu “Jauna programma veciem cilvēkiem”. Šobrīd ir ideja, ka mums

Radio NABA dīdžējs, LU lektors un portāla DELFI galvenais redaktors Ingus Bērziņš